

RECULL D'OBRES GUANYADORES

IV CONCURS

de POESIA i NARRATIVA BREU

“Lletres al Vent” 2020

ACTA DE LA RESOLUCIÓ DEL IV CONCURS DE POESIA I NARRATIVA BREU "LLETRES AL VENT"

A Gandesa, a la Biblioteca de Gandesa Dr. Mossèn Joan Baptista Manyà i Alcoverro, quan són les 13h de del dijous 25 de juny de dos mil vint, es reuneix el jurat del IV Concurs de Poesia i Narrativa Breu "Lletres al Vent", per atorgar els premis de la segona edició del concurs.

El Jurat està compost pels membres següents:

- Ma Espina Niella, membre de l'Associació de Poetes "Poemes al Vent"
- Albert Guiu, llicenciat en Filologia Hispànica, escriptor i professor de llengua i literatura a l'IES Terra Alta
- Carme Perelló, llicenciada en Geografia i Història, Diplomada en Magisteri Especialitat en Anglès i mestra de llengua anglesa a l'escola Puig Cavaller de Gandesa
- Raquel Estrada, llicenciada en Filologia Anglesa, Màster en Màrketig, regidora de Cultura de l'Ajuntament de Gandesa

El Jurat acorda:

Primer. Que els 156 textos presentats en aquesta edició del certamen, tots compleixen les bases del concurs.

Segon. Que, després d'haver llegit les obres de manera individual, es queda per fer les oportunes valoracions, es procedeix a atorgar els premis establits en les bases, resultat la RESOLUCIÓ següent:

RESOLUCIÓ:

PREMI	CATEGORIA	MODALITAT	TÍTOL OBRA	NOM GUANYADOR/A
Primer premi	1. Alumnat de primer i segon d'Educació Primària	Poesia	El confinament	Joel Gonzalez Gironés
Primer premi	1. Alumnat de primer i segon d'Educació Primària	Narrativa	Els micos del zoo	Sílvia Mañá Esteruelas)
Accèssit	1. Alumnat de primer i segon d'Educació Primària	Narrativa	La lluna, la bruna i els pares	Laia Puerta Carrasco
Primer premi	2. Alumnat de tercer i quart d'Educació Primària	Poesia	La vinya	Jan Vilanova Barrubés

Primer premi	2. Alumnat de tercer i quart d'Educació Primària	Narrativa	La meva finestra	Francesc Mutti Ferré
Accèssit	2. Alumnat de tercer i quart d'Educació Primària	Narrativa	El cel de colors arreglat i l'Ona	Aina Soro Puey
Primer premi	3. Alumnat de cinquè i sisè d'Educació Primària	Poesia	Descobrint herois	Emma Navarro i Jaén
Primer premi	3. Alumnat de cinquè i sisè d'Educació Primària	Narrativa	Amb constància i esforç tot es pot	Jana Ribes Montaña
Accèssit	3. Alumnat de cinquè i sisè d'Educació Primària	Narrativa	Pare temps	Aida Zapata Suñé
Primer premi	4. Alumnat de primer a tercer d'ESO	Poesia	Atrapado fuera	Èric Serres Brianzo
Primer premi	4. Alumnat de primer a tercer d'ESO	Narrativa	Un sitio lóbrego, el campo de la muerte	Francesc Solé Clua
Accèssit	4. Alumnat de primer a tercer d'ESO	Narrativa	Olor	Abril Zaragoza Panisello
Primer premi	5. Alumnat de quart d'ESO a segon de Batxillerat o equivalents	Poesia	Avui penso en tu	Júlia Navarro i Jaén
Accèssit	5. Alumnat de quart d'ESO a segon de Batxillerat o equivalents	Poesia	Rosas negres	Marta Cortés López
Accèssit	5. Alumnat de quart d'ESO a segon de Batxillerat o equivalents	Poesia	Escrito en el agua	Sara Subirats
Primer premi	5. Alumnat de quart d'ESO a segon de Batxillerat o equivalents	Narrativa	Msichana, ser una nena a Somalia	Júlia Navarro i Jaén

Accèssit	5. Alumnat de quart d'ESO a segon de Batxillerat o equivalents	Narrativa	El descobriment de la pau eterna	Laia Jardí García
Primer premi ex aequo	6. a partir de 19 anys	Poesia	Female	Ramon Obiol Reverté
Primer premi ex aequo	6. a partir de 19 anys	Poesia	Simfonia de tardor	Susanna Rulduà Mata
Primer premi ex aequo	6. a partir de 19 anys	Narrativa	Temps de retrobaments	Elena Solé i Beltran
Primer premi ex aequo	6. a partir de 19 anys	Narrativa	Ferides internes	Josep Maria Ribes Serra

Finalitzada la reunió del jurat quan són les 14.10h, s'alça acta amb la conformitat dels presents.

La resolució es donarà a conèixer als guanyadors i es farà públic el dia 3 de juliol en l'acte de lliurament dels premis que es durà a terme al pati de les Escoles Velles la Biblioteca.

Vist i plau,

Ma Espina Niella,
membre de l'Associació de Poetes
"Poemes al Vent"

Albert Guiu,
llicenciat en Filologia Hispànica, escriptor i
professor de llengua i literatura a l'IES Terra Alta

Carme Perelló,
llicenciada en Geografia i Història, Diplomada en
Magisteri Especialitat en Anglès i mestra de
llengua anglesa a l'escola Puig Cavaller de
Gandesa

Raquel Estrada,
llicenciada en Filologia Anglesa, Màster en
Màrketig, regidora de Cultura de l'Ajuntament de
Gandesa

PRIMER PREMI

**Alumnat de primer i segon
d'Educació Primària**

Poesia

Joel González

El confinament

El confinament

El març ha començat,
i un virus ha arribat.

Les notícies son alarmants,
i hem de rentar-nos bé les mans.

El confinament ha començat,
i la diversió ja s'ha acabat.

Quins dies més tristos tindrem,
sense veure gens de gent.

Jugant, cantant i ballant,
els dies passaran.

Parcs, bars i misses tancades,
com les portes de les cases.

Fent papiroflèxia i passatemps,
anem passant el temps.

Ja són les 8.00 del vespre,
al balcó sortiré mentre sona el Resistiré.

Els diumenges a fer el vermut al balcó,
nosaltres no tenim, ni tindrem por.

En voluntat, paciència i precaució,
ja s'aproxima la solució.

Al final tot passarà,
i com un mal conte quedarà.

TOT SORTIRÀ BÉ!

MODALITAT: POESIA

CATEGORIA: 1A

TÍTOL DE L'OBRA: EL CONFINAMENT

PSEUDÒNIM: EL SAXOFONISTA

PRIMER PREMI

**Alumnat de primer i segon
d'Educació Primària**

Narrativa

Sílvia Mañá

Els micos del Zoo

ELS MICOS DEL ZOO

Un matí la Sara, el Nil i la Laia se'n van anar al zoo de Barcelona. Quan estaven al zoo, hi havia una gàbia oberta, però no en van fer cas. Hi havia lleons, tigres, girafes, elefants, tortugues i molts ocells .

La Sara tenia molta calor i tenia molta gana. Els hi va dir al Nil i a la Laia:

- Voleu que ens aturem a l'ombra una estona i aprofitem per dinar?

El Nil i la Laia li van contestar:

- I tant, nosaltres també estem una mica cansats i tenim gana!

Després van continuar visitant els animals que s'havien deixat, quan de sobte, el Nil va cridar:

- Mireu, la gàbia que estava oberta és la dels micos!

- S'han escapat! - va dir la Laia

Entre els tres van pensar :

- I si anem a busca'ls?

Sort que portaven una motxilla amb una corda, una barca inflable, i sabates de muntanya.

Van posar la barca a la platja, i després d'anar-hi una estona, van caure per una cascada i van arribar a la selva.

La Laia va pujar a un arbre amb la corda, per mirar si trobava els micos, però no els va veure. Quan va baixar se li va quedar la motxilla dalt de l'arbre i no sabien com baixar-la.

La Sara va tenir una idea, van fer un nus de vaquer i la van poder baixar. Continuant caminant per la selva, van perdre al Nil. Havia caigut a un clot i no el veien. El sentien cridar i no sabien on estava. Per fi la Sara el va trobar i amb la corda el van pujar.

Caminant, caminant, van tornar a pujar a un arbre i just allí estaven els micos que s'havien trobat amb la seva família. Els seus pares i els seus altres germans, jugaven a passar d'un arbre a l'altre. Els micos es veien tant contents amb la seva família que la Laia, el Nil i la Sara, van decidir marxar una altra vegada cap al zoo de Barcelona i deixar els micos a la selva.

Els tres nens van buscar al senyor que s'encarregava dels micos, i li van explicar que havien trobat els micos, però que els havien vist tan feliços que ells tres pensaven que era millor deixar-los a la selva jugant i vivint amb la seva família.

El senyor del zoo els va dir que es podien quedar a la selva, perquè era on estarien millor.

La Laia, el Nil i la Sara van marxar cap a casa contents i feliços d'haver pogut ajudar als micos a quedar-se a la seva selva!

MODALITAT: NARRATIVA BREU

CATEGORIA: 1A

TÍTOL DE L'OBRA: ELS MICOS DEL ZOO

PSEUDÒNIM: JORGET

ACCÈSSIT

**Alumnat de primer i segon
d'Educació Primària**

Narrativa

Laia Puerta

La lluna, la bruna i els pares

La Lluna, la Bruna i els seus pares

La Lluna i la Bruna són molt amigues, sempre fan totes les coses juntes. viu amb la seva família, la mare es diu Alba i és metgessa al Cap LLibertat i el pare es diu Marc, és escombriaire i la seva empresa és diu Orgànica. La Bruna i la Lluna van al cole, que es diu Ganxets al cor.

En Marc no pot anar ha menjar amb la seva família perquè el seu horari no li permet per això, menja en el treball. A l'hora de dinar, la família la Lluna, quan no venen tots a dinar, es posa trista. L'Alba també es posa trista. El Marc també està trist perquè no està amb l'Alba. Tota la família volen estar junts per menjar. I un dia al Marc de sobte, li van donar una sorpresa el van fer jefe i es va ficar super content, ja que ara si que podia anar sempre a menjar amb la seva família. I va dir mil vegades gràcies. En Marc, l'Alba, la Bruna i la Lluna ara estan tots contents, menjarem tots junts i la Bruna va dir:

- Si tinc gana jo també! - va dir l'Alba, mentre preguntava que fem per menjar?
- No se, i si fem carxofes? - diu la Lluna i en Marc. L'Alba i la Bruna diuen vale!

I van començar a preparar el sopar, costelles a la barbacoa amb carxofes. El pare va encendre la barbacoa i la resta van parar la taula.

- Quan falta Marc? pregunta la Lluna.
- Ja està, vinga anem tots a menjar!
- Què bé! tinc molta gana! Només de pensar podem menjar tots junts encara tinc més gana.
- Què ràpid ha passat quan estàs a gust, el temps vola. Ara toca anar a treballar.

L'Alba i en Marc van marxar i van tornar quasi a l'hora de sopar, vam sopar i vam anar a dormir. Al dia següent l'Alba, la Bruna i Lluna es van aixecar perquè ja era de dia i l'Alba va preguntar: - On està el Marc? i la Bruna i la Lluna li van contestar:

- Treballant? Que li han canviat l'hora?
- I a quina hora ha marxat?
- A les cinc del matí, que pronte, si pero ve a menjar.

Siiii, siii guai la Lluna i la Bruna estan molt contentes.

Llavors la Lluna i la Bruna li van fer el dinar al Marc i a l'Alba. Van preparar macarrons a la carbonara, quan van arribar de treballar els van ficar a la taula i li van treure el dinar. El Marc i l'Alba estaven tan contents que es van emocionar i es van ficar a plorar ara sempre menjarem tots junts. Conte contat, conte acabat.

MODALITAT: NARRATIVA BREU

CATEGORIA: 1A

PRIMER PREMI
Alumnat de tercer i quart
d'Educació Primària
Poesia

Jan Vilanova

La vinya

LA VINYA

Amb el gener comença l'aventura
i el pagès poda amb molta cura.

Després arriba el febrer
i el cep es torna ploraner.

La Primavera ja és aquí
i els primers brots comencen a sortir.

La floració arriba al maig
i com diuen cada dia un raig.

Al juny el raïm qualla
i tots junts "desullem" una colla.

Ja fa calor amb el juliol
i a la vinya podem veure el verol.

El setembre esperem amb moltes ganes
per poder veremar a remolcades.

I finalment amb la tardor
el cep es despulla sense por.

Això és cicle de la vinya
que hem après tots en família.

PRIMER PREMI

**Alumnat de tercer i quart
d'Educació Primària**

Narrativa

Francesc Mutti

La meva finestra

Modalitat: Narrativa breu
Categoria: 2^a
Títol: La meva finestra
Pseudònim: Rov3ll@t.10

La meva finestra

Des de la meva finestra gran del menjador de casa a ple matí veig en una finca a la meva dreta els arbres autòctons de la Terra Alta: els ametllers, que ara a la primavera són de color verd. Entre les rengleres de xalets que tenim al davant veig també arbres forasters, com per exemple, les palmeres dels jardins d'aquests xalets. Quasi al final de la visió que tenim des de la nostra finestra hi ha tot un conjunt de naus grans de colors grisos com el formigó del que estan fetes. Es tracta del polígon de Gandesa. Però el més bonic de tot és l'horitzó que hi ha al darrera de tot aquest paisatge de construccions humanes: és la Serra de Cavalls. Una serralada de muntanyes arrodonides que van des de més altes a la dreta fins a més baixes a l'esquerra. L'última que veiem és la Punta Rodona de Corbera. Per damunt dels blaus de les muntanyes sempre hi veig un munt de cel blau i lluminós. En un temps en què no puc sortir de casa tinc molta sort de tindre una finestra que dona a un paisatge així.

Rov3ll@t.10

ACCÈSSIT

**Alumnat de tercer i quart
d'Educació Primària**

Narrativa

Aina Soro

El cel de colors arreglat i l'Ona

Modaliat: Narrativa breu.
2a categoria: alumnes de 3r i 4t de primària.

EL CEL DE COLORS ARREGLAT I L'ONA
Pseudònim: Moon

Hi havia una vegada un poblet on un matí el cel es va posar de color groc. Tota la gent del poble no sabia de que era.

Per la nit el cel estava de tres colors groc, blau i verd. Una xiqueta que es deia Ona volia descobrir que li passava al cel i va anar al magatzem de la seva iaïeta pero no va trobar res i es va assentar a un llit vell i es va dormir.

Quan es va fer de dia l'Ona es va despertar i se'n va anar a seva casa. Mentre anava corrents va veure que el cel estava de color roig, l'Ona estava preocupada. Corrents, corrents va arribar davant de la porta de seva casa, va mirar per una finestra, va veure que ja sabien despertat els seus pares i el seu germà i va decidir entrar per la finestra de la seva habitació. Es va gitar al llit fent-se l'adormida.

El dia anava passant i el cel no canviava de color. l'Ona anava pensant què podia fer i se li va acudir un moltes idees que podrien funcionar. Però no sabia si fer-ho o no fer-ho, perquè no sabia com funcionaria?

Quan es va fer de nit va anar a l'escriptori de la seva habitació perquè havia decidit que faria una màquina que canviaria el color del cel.

Va estar un mes fent la màquina i quan la va acabar va estar molt contenta. Se'n va anar a provar la màquina amb tota la gent del poble i la seva família: la mare, el pare, el germà, la iaia i la padrina.

La màquina anava i anava i l'Ona es posava nerviosa. Quan l'Ona es començava a posar roja la màquina va funcionar super bé. I el cel canviava de color, tornava a ser blau!!!.

La gent cridava:

- ue ue ue ue !!!!!!!!!!!

La família de l'Ona estaven molt contents de la seva filla. Encara que l'Ona es va quedar molt preocupada buscant el perquè d'aquell canvi de colors.

La notícia va sortir pel diari i la tele.

L'Ona es va fer famosa no, famosissima!.

I ...PIM PAM PUM AQUEST CONTE S'HA FET FUM!

PRIMER PREMI
Alumnat de cinquè i sisè
d'Educació Primària
Poesia

Emma Navarro
Descobrint herois

Modalitat: Poesia
Títol: Descobrint herois

Categoria: 3^a

DESCOBRINT HEROIS

Un Sant Jordi confinat
mai m'hagués imaginat,
ni als amics tant enyorar
i amb ells riure, saltar i jugar,
als mestres, veïns i coneguts saludar
als meus iaïos poder besar i abraçar.

Però no tot és dolent,
com pensa alguna gent.
He descobert que tenim molts herois,
herois sense capa
que lluiten contra l'enemic
protegits per una bata.

Els transportistes, pagesos, botiguers i policia
que tan bé ens han cuidat
tant de nit com de dia.

I els pares amorosos
que per nosaltres s'han transformat
en professors, xefs, artistes
i en amics de veritat.

Amb ells hem jugat i ballat
tot i que també hi ha hagut algun crit,
però el millor de tot
ha estat el temps compartit.

A tots us dono les gràcies,
mil petons i mil abraçades també,
d'aquí poc tot passarà,

PRIMER PREMI

**Alumnat de cinquè i sisè
d'Educació Primària**

Narrativa

Jana Ribes

Amb constància i esforç tot es pot

Modalitat: Narrativa breu

Categoria: 3a categoria

Títol: Amb constància i esforç tot es pot

Psuedònim: Jarmo

Amb constància i esforç tot es pot

Fa molt de temps en un lloc anomenat Olímpia, es van celebrar les primeres olimpíades de la història. Hi van participar un total de quatre seleccions d'animals d'arreu del món. Arribaren participants d'Austràlia, de la selva, del desert i del bosc. D'entre tots els participants, la selecció favorita era la d'Austràlia. Els seus atletes cada dia entrenaven de sol a sol per tal de millorar i per poder arribar a guanyar el metall més preuat. Mentre que les altres seleccions es passaven el dia fent xerinxola, perquè es pensaven que com que eren els més forts del planeta ho tenien tot guanyat.

La selecció d'Austràlia estava formada pel cangur, el coala i l'ornitorrinc. Aquests atletes estaven tot el dia entrenat sota el sol abrasador del remot país. L'ornitorrinc s'exercitava escalant un arbre, un cop darrere un altre. El coala practicava el salt d'alçada fins a assolir la perfecció desitjada i el cangur entrenava el salt de llargada, la seva gran especialitat. Durant els durs entrenaments, tots tres van fer marca personal, i això que solament es tractava d'entrenaments, però la feina ja començava a donar els seus fruits.

Els animals de la selva: el lleó, la girafa i el goril·la, no es movien de sota de la soca d'una palmera prenent suc tropicals. El lleó s'estava tot el dia repantigat pentinant-se la seva llarga cabellera. La girafa passava l'estona fent-se una bufanda pel seu coll que no tenia fi, i el goril·la es feia una faldilla amb les fulles de les palmeres que trobava. Tots tres es passaven els dies presumint de la seva bellesa. Això era el seu entrenament particular.

Els representants del desert eren el camell, el coiot, i l'estruç. Tots tres eren molt i molt mandrosos i s'entretenien amb qualsevol cosa. Es podien passar tranquil·lament tot el dia contant els granets de sorra de l'inacabable desert, sí, contant granets de sorra!, i quan es feia de nit ja havia passat un altre dia que no havien aprofitat per entrenar.

Per últim estava la selecció del bosc, composta pel porc senglar, l'esquirol, i la guineu. Aquests l'únic que feien era amagar-se allí on podien perquè els caçadors no els poguessin veure i al mateix temps aprofitaven per menjar bolets. Tot el dia menjaven i s'amagaven, menjaven i s'amagaven. Era un no parar.

Finalment arriba el gran dia. Tots els animals participants es troben a Olímpia. La ciutat es va engalanar per rebre els millors atletes del món. A més era el primer cop que es feia un esdeveniment com aquell, així que tots els honors eren pocs. Els carrers i places lluien amb les insignes de tots els països participants i l'estadi olímpic era presidit per una gran torxa de foc simbolitzant la unió de tot el planeta envers una competició com la que allí s'havia de dur a terme. És l'hora de la veritat, i els diferents animals coincideixen a les pistes.

El lleó s'apropa al cangur i li diu amb to burleta «ja esteu preparats per quedar en última posició? Jejeje». El cangur no respon a l'ofensa, ja que no li agrada posar-se en embolics, així que gira cua i se'n va a escalfar mostrant el seu punt d'elegància.

Minuts més tard arriba el moment de la veritat. L'hora de la cursa de velocitat. Per la megafonia de l'estadi s'escolta una veu ensordidora que presenta una a una els diferents participants: al carrer numero 1 Austràlia representada per l'ornitorrinc, al carrer número 2 la selva representada pel lleó, carrer numero 3 el desert, representat per l'estruç i per últim al carrer numero 4 hi correrà la selecció del bosc, representada per la guineu.

Tot està a punt, i el públic emmudeix presagi de què la sortida era imminent. «Atletes als llocs. Llestos... Bang» El soroll de la pistola trenca el silenci. Comença la cursa i tots els participants surten com una bala menys la guineu que sembla que el soroll del tret li fa recordar els perversos caçadors quan la persegueixen pel seu bosc i es queda atemorida a la sortida sense saber que fer. La cursa continua amb els tres corredors restants però just quan arribaven a la meitat de la cursa l'estruç s'entortilla i cau davant un "ohhhhhh" del públic. Tan sols queden en cursa el lleó i l'ornitorrinc. Tot sembla indicar que el lleó s'endurà la victòria però als últims deu metres es gira per burlar-se'n de l'ornitorrinc i trepitja el carril de l'estruç i és desqualificat. L'ornitorrinc guanya la cursa!

S'apropa el moment de la segona de les proves; el salt de llargada. Tots els animals estan al bar fent cua per comprar-se un refresc, tots menys el cangur que està escalfant al costat del fosso on s'ha de celebrar el concurs.

La paciència dels jutges està arribant a la seva fi, i cansats d'esperar els criden per megafonia. «Goril·la, coiot i esquiol si no esteu al salt de llargada en menys de dos minuts estareu desqualificats». El goril·la i el coiot hi van corrent però l'esquiol considera que és més important el refresc que la competició, així que no fa cas a l'advertència i continua bevent tranquil·lament el seu refresc. Finalment l'esquiol resulta desqualificat.

El jutge principal de la prova adverteix als participants que com que s'han retardat no els hi donarà temps a fer tres salts i sols en podran fer un. Finalment s'inicia la prova. El jutge crida al coiot i aquest agafa aviada i surt com un llamp. Va tan ràpid, tan ràpid que es passa la ratlla de la batuda sense haver saltat. El jutge pertinent aixeca la bandera vermella. Nul.

És el torn del goril·la. El goril·la és un consumat especialista del salt de llargada, i això fa que se senti victoriós abans de saltar. Comença la cursa i salta. Fa un bon salt. «Quatre metres trenta-tres centímetres», crida el jutge que mesura el salt. El goril·la ja celebra la victòria amb el seu equip, però encara li resta el torn al cangur. Aquest no perd les esperances. Arranca la cursa concentrat i es dirigeix a tota velocitat cap a la sorra. El goril·la ja ni mira, i el cangur fa un brinc al cel com mai a la vida ho ha fet. Instants després es sent al jutge cridar «quatre metres quaranta-set centímetres».

Tota la grada es torna boja i el cangur ho celebra alegrement amb el seu equip. El goril·la tot enfadat s'apropa al cangur amb cara de pomes agres «sols ha estat sort, això no quedarà així», però el cangur continua saltant d'alegria.

Passi el que passi, en guanyar dues de les tres proves, la selecció d'Austràlia quedarà proclamada com a campiona olímpica, però encara així el coala ho anava a donar tot a la prova de salt de tanques. Volien resultar guanyadors en les tres proves.

La darrera cursa és a punt de començar. El camell des del seu carrer mira al porc senglar amb cara de murri, i aquest que precisament peca per la seva poca prudència és sent amenaçat per la mirada del camell i es llença damunt seu per ajustar comptes. Els jutges no donen crèdit a l'escena que estaven contemplant i ràpidament desqualifiquen a tots dos competidors per la seva poca esportivitat. Així doncs la cursa comença solament amb dos participants: el coala i la girafa. Als primers metres tots dos van empatats, si continuen així sembla que s'haurà de revisar l'arribada. Però just en passar la darrera tanca la girafa es desequilibra per culpa del seu llarguerut coll i ensopega. El coala passa la ratlla en primera posició. Tota la graderia crida entusiasmats per la gran exhibició de la selecció australiana.

Finalment el moment més esperat. L'hora del lliurament de premis per honorar la selecció guanyadora. Donat que es tractava de la primera edició de l'olimpíada, el comitè organitzador va voler reservar una sorpresa a tots els participants. El lliurament de premis el faria ni més ni menys que Rafiki, el babuí de la pel·lícula del "Rei Lleó". Abans del lliurament Rafiki agafa el micròfon per dirigir-se a tots els que estaven allí presents:

«Amics i amigues, atletes participants, és un gran honor per mi ser aquí avui present per donar clausura aquests primers jocs olímpics. El meu desig és que aquest esdeveniment es converteixi amb una trobada per l'esport de tots els continents. I que els dies que dura aquesta competició resulti una autèntica festa per la pau i la convivència entre les espècies. Avui hem vist competir les millors seleccions de tot el món però solament una pot resultar victoriosa. I el missatge de la seva victòria val molt més que aquest seguit de metalls que ara mateix els hi penjaré als seus colls. La lliçó que hem après tots plegats és que amb la constància i l'esforç tot, tot, tot, absolutament tot, es pot. En nom de tot el moviment olímpic i tots els aquí presents, atletes d'Austràlia deixeu-me dir una cosa, gràcies!»

ACCÈSSIT
Alumnat de cinquè i sisè
d'Educació Primària
Narrativa

Aida Zapata
Pare temps

PARE TEMPS

Com totes les tardes quan surto de l'escola, vaig amb en Joan a donar una volta pel poble. Som els dos molt bons amics, des de que som petits que anem junts. Ell és un nen alt i molt pàl·lid, té el pèl de color marró i rinxolat, però el que més m'agrada d'ell, són els seus ulls verds com els camps a la primavera. També és molt simpàtic i generós. En canvi, jo sóc una nena d'estatura mitjana, tinc el pèl ros i molt llis i finet com un raig de sol, i els meus ulls són marrons. Un cop el berenar agafat anem a la nostra cabanya. És una petita caseta que li va fer l'avi d'en Joan abans de que ell es morís.

Allí i tenim una taula, dues cadires, prestatgeries amb uns quants llibres i sobretot, el més important, el rellotge de cuc. Es el més important, ja que el seu avui ens el va construir amb les seves pròpies mans, ens va dir que el teníem que cuidar moltíssim per a quan arribés el moment. Moment? Quin moment? Aquest rellotge ja porta aquí de fa 4 anys i no ha passat res. Es una pena que ja fa un temps que no funciona...

Avui hem parlat d'intentar arreglar-lo, però no teníem el material a mà, així que no li hem fet res. Aquesta tarda no ha sigut gaire interessant no hem fet res més que xerrar sobre ell. Ja passant a la tarda del dia següent, en Joan m'ha manat anar a la cabanya, perquè ell hem tenia d'anar a buscar alguna cosa. Al arribar-hi m'assec a una de les cadires i l'esper una bona estona. Passada mitja hora bona sento a en Joan que hem crida:

– Mariona, Mariona! Mira el que porto!

En Joan entra a la cabanya amb una caixa plena de coses. La deixa caure al terra i sense voler s'obre i cauen unes quantes claus angleses i tornavisos. Avui ens toca arreglar el rellotge pel que veig! En Joan despenja el rellotge i el posa damunt la taula. Entre els dos, amb uns tornavisos d'estrella, anem traient la tapa del darrere, els engranatges... A mesura que anem traient tenim d'anar rentant les peces ja que estan totes brutes. Després de 2 hores i mitja de feina, per fi, hem acabat d'arreglar el rellotge! Ara només fa falta donar-li corda i penjar-lo! En Joan l'agafa i amb molta delicadesa el torna a penjar. De sobte, es para i es posa a mirar fixament la paret amb el rellotge a les mans, m'aixeco i veig que hi ha uns nombres escrits a la paret, 3287. Li faig una foto amb el mòbil per poder preguntar als pares d'en Joan. Ara penja el rellotge i... Si! Ara la cabanya ja està completa!

Ens seiem i molt satisfets de la nostra feina gravem un vídeo per a passar-lo als amics quan de cop i volta el rellotge es para. Ens aixequem molt preocupats i de seguida anem a despenjar-lo. El revisem una mica per fora.

– I si les agulles s'han encallat?- pregunto.

En Joan li dóna un copet amb el dit índex de la mà esquerra i de sobte... Les agulles salten i se'n

van corrents! Si, per molt estrany que paregui se n'han anat comes ajudeu-me.

Ens mirem durant una mil·lèsima de segon i tots dos junts comencem a córrer darrere seu. Ens vam recórrer meitat poble perseguint-les! Sort que ningú ens va veure... Vam córrer fins arribar a un arbre vell que tenia un forat gegant al mig, i d'un salt les agulles hi entren dins. Els dos super convençuts ens avancem dins de l'arbre per agafar-les però no sabem com, vam començar a caure per un tobogan. Uns segons després de tornar a la calma ja arribem al final.

Fem cap a un món on sembla que és tot bosc. Aquests arbres són alts i de color blanquinós i unes fulles de tons taronges i grocs on de les seves rames i pengen un munt de rellotges. Rellotges de mà, de cuc, de paret... tota mena. Ens fixem que entre tota aquella arbreda hi ha un caminet que està marcat amb unes pedres amb forma de rellotges. Ens posem a caminar per l'acollidor caminet. Caminant, caminant trobem un cangur que anava molt cansat.

- Ei! Vosaltres! Quina hora és? Segurament ja dic fer tard..- diu mig desanimat.

Ens mirem durant uns instants i en Joan es disposa a mirar el seu rellotge.

- Mmm... Són les... mmm... Però que es això? - contesta molt espantat.

El seu rellotge ara tenia dos rodones on a cada una semblava un rellotge analògic, però aquest cop, a més a més dels nombres que nosaltres coneixem, en sortien uns de molt estranys.

- A veure noi, tu saps llegir l'hora? - diu molt impacient el cangur.
- A veure.... Són les 80:321. A veure si n'aprenem ja eh! Perdoneu, sóc el cangur Gur i vosaltres?

L'animaló allarga la seva pota per donar-nos la mà. Una mica sorpresos encara allarguem el braç i li donem la mà.

- Jo sóc la Mariona i ell és en Joan. No hauria vist unes agulles corrent per aquí? -pregunto.
- Com eren? Llargues, curtes, fines? O més aviat gruixudes, d'un color animat, blaves, grogues, roges, taronges...?

Ens mirem entre nosaltres mentrestant el Gur ens diu totes les possibilitats d'agulles que hi ha al univers.

- Transparents, de plàstic, de fusta, de vellut... continua el cangur Gur.
- Són de fusta, amb una forma de llàgrima allargada i pintades de color groc.- aclareix en Joan.
- Òndia... Crec que les he vist pel riu dels rellotges de mà... Perdoneu, es que porto tot el dia perseguint-ne.- diu Gur.

Sense saber on està el riu dels rellotges de mà, ens acomiadem de Gur i continuem el nostre camí. Trenta segons després de dir-li adéu a en Gur, ens crida i ens diu:

- Ja sabeu que el riu està per aquí no? - pregunta. Tranquils, ja veig que no sou de per aquí, tinc tot el dia per ajudar-vos.

Fem mitja cua i amb el cangur Gur ens posem a caminar pel camí correcte. Crec que 20 minuts després de començar a caminar veiem al fons del camí el riu dels rellotges de mà.

Allí hi ha una espècie de fulla gegant amb forma de rellotge que flota pel riu i, justament, damunt

de la fulla, estaven les agulles. En Gur ens pregunta si eren aquelles les nostres agulles i contestem que si.

Una mica allunyats del riu pensem una estratègia per poder-les agafar sense que s'escapin i poder tornar a casa. Jo aniria per darrere, en Joan aguantaria la fulla per a que no es mogués i en Gur saltaria a sobre per agafar-les. Molt silenciosament ens posem a les nostres posicions i a la de tres comencem el pla. Tot anava bé, fins que les agulles al veure's tancades es llencen a l'aigua i comencen a anar riu avall.

Sense dubtar-ho ni un segon ens hi vam llençar i ens vam posar a nedar darrere seu, fins que vam trobar una cascada. I si, vam caure cascada avall.

De sobte ens despertem a una cova. Aquesta cova està plena d'uns cristalls lluminosos, al fons de la cova i havia un home molt concentrat corrent a una màquina de córrer. Es veia vell, però jove a la vegada. Les agulles d'una forma totalment inesperada es llancen damunt de l'home que es desconcentra i l fa perdre el ritme. Sobresaltat intenta treure's de damunt les agulles. Amb l'intent de fer-ho una de les dues agulles s'encalla dins de la màquina de córrer, els vidres es van apagant molt poc a poc a mesura que la màquina es va trencant.

Sobresaltats ens posem a ajudar a l'home a treure-les d'allí, però ja era massa tard, tots els vidres ja estaven apagats. De cop i volta els vidres comencen a crear una espècie de forat espai-temps que comença a menjar-se-ho tot.

Amb molt poc temps ja s'havia menjat tot aquest món. I crec que amb molt menys tot l'univers. Seria aquell home el pare temps? Seria que ell amb aquella màquina controlava el temps?

PRIMER PREMI
Alumnat de primer a tercer d'ESO
Poesia

Èric Serres
Atrapado fuera

Modalitat: Poesia

Categoria: 4a

Títol: Atrapado Fuera

Atrapado fuera, la calle vacía,
nada, nadie, una hora tardía.
El miedo en pánico se fundía.
Sale la luna, luna llena,
frío y viento, agua serena.
Ni el reloj se atreve a completar su docena.
Y no hay silencio, pues aúlla el viento,
el viento callado, el viento seco.
El pavor no deja ningún hueco.
Luces ciegas, todos duermen,
dentro en sus casas, sus ojos se ciernen.
Sus cuerpos reposan, se detienen.
Cae el día, día de abril,
color soleado, el cielo pigmento añil.
Pero todo sigue tranquilo aquí.
Nada sale, se ven sus ojos,
asomando en los balcones, toscos, fijos, rojos.
Candados cerrados, paradojos.
Y pasa el tiempo, el tejido de nubes,
hilo albar, se desteje entre humos.
Otros se deshacen solos, entre trazumo.
Otro velo cubre el alba, velo carmín despertar,
velo ya mojado, en el negro trasnochar.
Negro en pálido iluminar.
Y va creciendo entre el horror, entre el extinto recuerdo del recelo,
una raíz que brota vida, una fronda que rebosa amor.
La vida vence al sembrado terror.
Estiro mi cuello afuera, lo veo todo en calma,
puedo ir donde quiera.
Toda molestia ya ardió en su hoguera.
Y alzo el grito con el que nací, llanto festivo,
alarido a la madre, rugido bien vestido.
Entonces, todos salen de su nido.
Alzo mis alas contra la galerna, reunión de silenciados,
puedo oír mis recuerdos, todos juntos pintamos un mundo arrebatado,
lo que un día fue calcinado.
Ni los valientes cambia aires, con ventanas cerradas a un mundo abierto,
se atreven a pisar la rambla,
sino que observan el paso del más ruidoso de los vientos.

Pseudònim: Escènic

PRIMER PREMI

Alumnat de primer a tercer d'ESO

Narrativa

Francesc Solé

*Un sítio lóbrego, el campo de la
muerte*

UN SITIO LÓBREGO, EL CAMPO DE LA MUERTE

12 de junio de 2014

Me llamo Madian. Mi nombre significa esfuerzo en hebreo. Esfuerzo es la palabra clave que encamina mi historia ya que gracias a ella os puedo concienciar del montón de cosas que viví y sobre todo para pasar página a mi oscuro pasado y para ser más fuerte que nunca.

Yo estaba viviendo con mi marido en una casa de Ámsterdam, calle de Jodenbreestraat. El 29 de diciembre de 1944 vinieron cuatro agentes de la GESTAPO (policía secreta nazi) y nos pusieron a los dos dentro de un camión oscuro sin aire para respirar, sin poder descansar ni comer ni beber. Nos pasearon por Ámsterdam durante seis horas para cansarnos. Al final, abrieron la puerta y a golpes sacaron a mi marido junto a más hebreos. Al ver que mi esposo se marchaba me puse a llorar como si no hubiera un fin. De lejos vi un recinto cerrado lleno de punchas y con un cartel o un letrero que ponía "Arbeit macht frei" (El trabajo os hará libres), por tanto al cabo de los años descubrí que me separaron de él en los campos de concentración en Auswitch, ya que no nos explicaron nada del secuestro.

Yo fui deportada en los campos de exterminio nazi de Ravensbrück (parte norte de Alemania y a 90 kilómetros del norte de Berlín). Durante el trayecto de Auswitch a Ravensbrück hacíamos turnos para descansar al suelo del camión y juntas nos íbamos ayudando como podíamos. Después de unas horas (no recuerdo cuántas pero aquellas, se me hicieron eternas) pararon el camión de golpe y abrieron la puerta. Estábamos un poco mareadas y nos hicieron bajar de golpe y estirándonos del cabello y de forma más dura que a mi esposo y los hombres que también bajaron con él. Nos hicieron entrar en un campo poco acogedor y nos desinfectaron a mangerazos. En una especie de cambras, nos hicieron desnudar pusiéndonos un pijama de rayas y cambiando nuestra identidad a un simple número cosido, el 48.970 y delante de todas nos raparon el cabello al cero una a una. También nos hicieron una inspección médica en la parte ginecológica (en el aparato reproductor femenino) y con la misma espátula nos miraron a todas.

En el pijama de rayas me fije que todas llevábamos unos triángulos de diferentes colores según el lugar de origen, etc. Yo llevaba dos triángulos invertidos en forma de estrella, uno amarillo (el de abajo) y otro rojo (invertido encima). Esto quería decir que era una presa política judía.

Hice muchas amigas; una de ellas era francesa, se llamaba Amelie. Ella llevaba un triángulo rojo con una F de Francia y la mataron a los siete días por no ceder a una posible violación. Dormía conmigo y con catorce mujeres más encima de literas de madera con unas sábanas delgadas y sucias. Al día siguiente nos enteramos de este suceso ya que no nos habían explicado nada. Otra amistad de la que recuerdo mucho es de Adaia, una hebrea que también estaba con nosotras en la habitación y que tenía un gran corazón pero que se lo rompieron, ya que la GESTAPO al ir a buscarlos en su casa, mató a su hijo por no obedecer delante de ella. Era alemana y empezó llevando un triángulo rojo con una D (triángulo de una presa política alemana), pero que un mes después le cambiaron a un triángulo negro, triángulo de los asociales, en este caso se convirtió en prostituta ya que le embaucaron diciéndole que si se hacía fulana, en dos meses se marcharía del campo.

Los que mandaban eran unos frenéticos, de golpe estaban tranquilos y de repente se ponían como unos locos. Hacían fechorías bajo el mandato de Adolf Hitler (político, militar y dictador alemán de origen austrohúngaro).

Allí dentro todo era diferente, no importábamos a nadie, solo estábamos al servicio de ellos y si no obedecías no se lo pensaban tres veces que ya estabas al suelo sangrando.

Dentro del campo éramos explotadas y sometidas a trabajos forzados en fábricas dedicadas, en su mayoría, a la producción armamentística (de armas). Siempre he estado convencida que las mujeres no nos quedamos atrás y incluso éramos más listas que los nazis. Como nos obligaban a construir y fabricar armas destinadas a matar a familiares, amigos o compañeros de la Resistencia, boicoteamos el proceso de elaboración siempre que podíamos. Producíamos de forma más lenta, poníamos menos pólvora introducida en la bala, incluso alterábamos la pólvora con otros elementos.

Recuerdo que construimos unas escaleras de cinco fileras situadas delante de la nave de comando hechas de piedras durante diez días y que estas la separaban del patio de tierra. Desgraciadamente hay una gota de sangre en cada piedra y nos dejamos las pieles.

Incluso te hacían cansar llevando entre tres o cuatro personas unos rulos de piedra que pesaban unos cuatrocientos kilos de punta a punta del patio y tenías que obedecer hasta que ellos decían.

Experimentaban con nuestros cuerpos y no recuerdo que vacuna nos pusieron, pero no me vino nunca la regla (capacidad de reproducción femenina).

Dentro de tres meses nos veíamos todas unas tirillas ya que trabajábamos mucho y no lo compensábamos con la alimentación.

Dentro de seis meses mataron a Adaia y a Raisa (otra amiga que hice de origen hebreo) y quemaron sus cuerpos para deshacer pruebas.

Pasó todo un año (el diciembre siguiente) y se terminó la Segunda Guerra Mundial (año 1945). Los nazis se habían dado cuenta de que lo que estaban haciendo era toda una locura y que los estaban invadiendo fuerzas armadas de Francia, España... y por miedo a que les hicieran lo mismo que ellos habían hecho con otras culturas (judíos, franceses...) al mismo tiempo que quemaban las pruebas se marcharon. Yo pocas más mujeres nos encontrábamos con fuerza que salir del campo y volver a recuperar nuestras culturas, a seguir viviendo la vida con unos derechos y a documentar las cosas que hacían los cándidos para ser más fuerte que nunca.

Actualmente volví en la calle de Jodenbreestraat, la cual estaba viviendo con mi marido pero al volver, me encontré la casa habitada por una familia holandesa con una criatura y por este motivo decidí coger mis documentos guardados en un pasillo secreto detrás del armario de mi cuarto e ir a vivir a otra casa inhabitada.

Por parte de mi marido aún no sé nada, pero espero que allí dónde se encuentre, esté seguro y protegido con unos derechos como persona que es.

ACCÈSSIT
Alumnat de primer a tercer d'ESO
Narrativa

Abril Zaragoza

Olor

OLOR

Mai tornarem al passat que vam viure, potser avui es millor que ahir, i demà... qui sap com serà demà.

No estic trista ni sola tinc WhatsApp. Ara, ens comuniquem així. Qui ens ho havia de dir? Fa quatre dies, sortíem al carrer, uns al costat dels altres i ni ens miràvem, ens comunicàvem amb WhatsApp, tot i estant tocant-nos colze a colze.

Ara que tenim tot el temps de parlar-nos via WhatsApp, ens falta poder fer-ho cara a cara. Potser havia d'arribar el COVID-19, per fer-nos tocar de peus a terra i parar.

Et trobo a faltar, enyoro el teu olor, olor de vida, d'alegria i tristesa, olor d'àvia, de mare, de germana. OLOR DE GENT.

Potser avui no veig el cel, però veig els sostres de casa meva, cada habitació el te d'un color, un color d'esperança, n'hi ha de groc, verd, roig... però també en tinc de gris i fosc per aquells dies tristos on ja no recordo el teu somriure.

Tampoc veig la natura, però m'he pintat una paret de vida allà al racó on jugàvem i rèiem, allà on vam passar tant de temps junts, et trobo a faltar.

Qui sap si quan tot acabi ens podrem abraçar. Si quan tot acabi ens podrem donar la mà o fer-nos un petó. El que si se, es que jo esperaré el temps que calgui per poder tornar a ballar amb tu les cançons de la vida.

Pseudònim . Primavera

Modalitat- Narrativa breu

Categoria- 4a